

Ezra Pound

XCII. Canto

És a szél e Hegyről

magvakat sodort

s ahogy minden növénynek saját magva van,

aképpen eszik rutát a menyét

és csíp a fecske vérehulló-füvet

s amint aranyba metszve áll, egységnek lenni

de kettősségnek, réz

és hármasság a merkuriálisig

ezüstté lesz-e a négyes

szerecsendió s tömjén füstjével?

s lesz-e belőle viharos változás?

És becsület?

Fitzgerald: „Én voltam.”

Amikor kimentett egy embert

aki nem volt ott a Postahivatalnál

(Orieland 1916) vagy akit „Signori”,

Io facevo la sentinella?

O non facevo la sentinella?” avval vádoltak,

hogy nem ment fedezékbe bombázás alatt.

„Gran dispetto.”

„A che stima. . .”

(Guicciardini)

. . . l'onore assai”

& a tó ezüst-köréből

hűsen, mint a zafír

Ra-set most bárkájában ül

a mély zaffír fölött

e piove d'amour

in nui

hatalmas folyó, a kristályba merülő szellemek

& Pinellához. . .

De „Szerelme”, így Hewlett,

„ketrec: rácsa van, s ha

csillagok felé török, fejem töri.”

Másra eső hullt, mintha ezüst.

La Luna Regina.

Nem arany, mint Ecbatanban

Ó, Anubisz, őrizd e kaput

akár a Mont Ségur-i cellulát.

Sanctus

hogy az oltárt vér ne szennyezze be

ex aquis nata

τα εκ των υδατων γενομενα

„in questa lumera appresso”

Folquet, nel terzo cielo.

„S ha őt nem láthatom, gondolatom

Szépségét másra nem pazarolom.”

Aztán letérdelt a kristálygömbbel,

Hogy kezével érintse,

Coeli Regina,

A négy oltárt a tér négy szegletén,

De megzavarodván a nagy szerelemben

farfalla in tempesta

a sötétben, eső alatt:

sok-sok törékeny szárny

Nymphalidák, basilarchos és lycaena,

Ausonides, euchloe és erynnis

S a messzeségből

il tremolar della marina

chh chh

s a hullámokkal sodródó kavicsok

chh chu'u

„fui chiamat'

e qui refulgo”

Le Paradis n'est pas artificiel

de meghasadt,

Egy villanásra,

egy órányira.

Aztán agónia,

aztán egy óra,

aztán agónia,

Hilary botlik, de az Isteni Elme végtelen

sosem-szűnő

improvisatore

Omniformis

nyugtalan

és hogy a tetvek elfordultak a nyilvánvalótól;

átfutnak a részletek fölött

és mocskuk a merő dinamikának engedelmeskedik;

Hogy nem volt többé szent a Pontifex

— Caesar idején —

akit farbalóttek

és nem volt többé szent az érme sem,

és, természetesen,

• a császárt imádták.

Margarethe von Taufers

és Carlo bácsi

tisztázni próbálta magát,

így aztán a rimini bas-reliefek, akár

Szemelé személyisége, atomjaira hulltak.

De múlt szerdán boldog voltál te is.

„Io porto”

így Delacroix

„la cecità” nem tudom hányszor tízezer

itáliainak.

„A két gonosz:

a bankban rothadó uzsora
& a tolvajlás a les soc/ anonymes-ben.”

Fölkapta a telefont és hívott egy ministro-t.

Bottai szintén instanter hívta Torinót,

hogy előbányássa Vivaldit,
és ministri mentek a harcvonalba,
akár a vén Marinetti

„Hans Sachs”

így Schnitz Brandt

„war ein Schuh-
macher und poet dazu.”

Mégis, visszafordulni látván
az armadát?

Ez aligha. . . 300 év
tengerbarlangokból

Nein! aber in Wolken.

És az uzsora meg

a szentségek megaláztatása ellen,

Hisz ezt látom 40 éve,

most, akár a Jang-ce, áradás
és elérzékenyülés

25 évszázad elérzékenyülés

2 ezer év elérzékenyülés

Apollonius után, elérzékenyülés

& némi fény a határok felől:

Erigena,

Avicenna, Richardus.

Hilary egy tölgylevélre nézett,

vagy magyakra, berkenyére,
s nem a barna olajra, a hullaverítékre

& aztán ágyúkkal vinni a sárgáknak ópiumot

& a fűszerfákat kitépő portugágogók „rendes”

így Ari „kereskedelmi szokás”

